

Nr 72 / 87

42/87

VII 47
por. 3

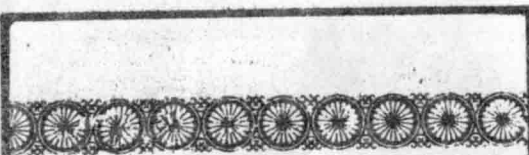
Wydanie specjalne

5-6
czerwiec
1986

wiadomości

Towarzystwa Przyjaciół Ziemi Łomżyńskiej

Koleżanki i Koledzy !

Witamy Was w Łomży w imieniu organizatorów, w imieniu Towarzystwa z otwartymi gorejącymi sercami i rozwartymi ramionami. Czujcie się wśród nas, stałych mieszkańców Łomży jak w domu, jak w kochającej wielkiej rodzinie.

Tradycyjny dzwonek, ten ręczny a nie elektryczny, zbiera nas wszystkich tym razem przed gmachem byłego Gimnazjum Żeńskiego im. Marii Konopnickiej, byłego Liceum Pedagogicznego, a obecnie Zespołu Szkół Budowlanych.

Znów przeżywać będziemy chwile wzruszeń, wypatrywać dawne sympatie, rzucić się sobie na szyję; tu i ówdzie zakręcą się łzy.

Tegoroczne spotkanie uświetniać będzie zjazd wychowanków Liceum Pedagogicznego z okazji 40-lecia powstania tej szkoły oraz spotkania w swoich szkołach z gronem nauczycielskim i młodzieżą.

Marian
Mieszkowski

—Prezes Zarządu Głównego
Towarzystwa Przyjaciół
Ziemi Łomżyńskiej

VII ZJAZD

**WYCHOWANKÓW
SZKÓŁ ŚREDNICH
ZIEMI
ŁOMŻYŃSKIEJ**

ŁOMŻA • 14-15 • VI • 1986

Drodzy Wychowawcy i Wychowankowie
Łomżyńskich Szkół!

Z okazji VII Zjazdu absolwentów szkół łomżyńskich pragnę Was serdecznie powitać w bliskim Waszemu i naszemu sercu mieście. Od VI Zjazdu absolwentów minęły trzy lata. Czas dokonał wyrw w szeregach najstarszej generacji absolwentów, przybyło zaś Was w najmłodszej grupie wiekowej. To właśnie do Was zwracam się o kontynuowanie stałej więzi z tą Ziemią, biorąc przykład ze starszych koleżanek i kolegów. Spotkanie z Łomżą dla wielu naszych gości, to wspomnienia dawnych lat, dawnego wyglądu miasta, wspomnienia radosne, dla innych zaś wspomnienia trudnych chwil życia - walki o wolność, walki z okupantem oraz heroizm lat powojennej odbudowy. Dla ludzi, którzy związali swój los z tym miastem i którzy tu żyją i pracują jest to okazja do zaprezentowania dorobku pracy ich rąk i umysłów. Miasto nasze przekroczyło już 50 tysięcy mieszkańców i nadal dynamicznie się rozbudowuje. Kontynuowane są prace związane z rewaloryzacją starej części naszego grodu wraz ze skarpą nad Narwią. Wszystkie nasze wysiłki zmierzają do tego, aby Łomża dla Was i jej mieszkańców była powodem do dumy.

Wszystkim uczestnikom VII Zjazdu życzę wiele pomyslności i niezapomnianych wrażeń z pobytu w Łomży.

Prezydent Miasta
Wiesław Dębiński

MIEJSCE PAMIĘCI NARODOWEJ (3)

**GLĄZ-POMNIK POŚWIĘCONY 33 p.p.
NA PLACU SIENKIEWICZA**

Druga wojna światowa dla 33 pułku Strzelców Kurpiowskich, który stacjonował w czasie pokoju w Łomży, a organizacyjnie należał do 18-tej Dywizji Piechoty, zaczęła się dnia 23 marca 1939r. kiedy nadszedł rozkaz, nakazujący postawienie w stan gotowości bojowej, jednego batalionu pułku, celem zabezpieczenia przed dywersją niemiecką z Prus Wschodnich odległych od Narwi 40 - 45 km, przepraw na tej rzece w Nowogrodzie i Łomży. Obronę pułk miał zorganizować od miejscowości Rutki do miejscowości Wojciechowie na przestrzeni 60 kilometrów.

W czerwcu 1983r. na Placu Sienkiewicza w czasie VI Zjazdu Wychowanków Szkół Łomżyńskich, został odsłonięty glaz-pomnik poświęcony 33 pp. Z tego miejsca bohaterscy żołnierze wyruszyli w bój we wrześniu 1939r. na linię obrony Łomży. Inicjatorem uczczenia pamięci uczestników tych walk było Towarzystwo Przyjaciół Ziemi Łomżyńskiej.

Łomżyńskie zabytki ①

WZGÓRZE ŚW. WAWRZYŃCA W STAREJ ŁOMŻY

Tradycja wiąże z tym miejscem Św. Brunona z Kwerfurtu, który w czasie swej podróży misyjnej do Prusów miał zatrzymać się w Łomży, nauczyć i założyć kościół św. Wawrzyńca. W badaniach archeologicznych nie natrafiono na pozostałości jedenastowiecznej świątyni. Na wzgórzu, po rozebraniu w 1763 r. na wniosek biskupa plockiego Hieronima Szeptyckiego kościół pozostał jedynie fundamenty rysujące się na powierzchni występującymi dużymi głazami zewnętrznego lica ścian kościoła. Miał on kształt prostokąta z półokrągłą absydą od wschodu i wymiary 10x27 m. Zakrycia o wym. 6x5 m. znajdowała się od północy. Zarówno na zewnątrz jak i w obrębie kościoła natrafiono na wielowarstwowe cmentarzysko średniowieczne i nowożytne. Łącznie wyeksploatowano 104 szkielety o orientacji wschód-zachód natrafiając na ślady trumien, monet XVI-XVII wiecznych i części stroju. Żaden ze szkieletów nie zalegał ponad relikwiami kościoła, natomiast fundament uszkadzał wiele z nich, co świadczy, że cmentarzysko jest starsze od kościoła.

Badania archeologiczne prowadzone były w latach 1983-84 pod kierunkiem prof. Jerzego Gassowskiego.

Sonata Godlewicza

OD KOLEGIUM JEZUITÓW DO LICEUM OGÓLNOKSZTAŁCĄCEGO

wkładka

Dom Collegium Jezuitów z poł. XVIII w. (dawnie gimnazjum męskie), rozbudowa w 1898 r.
Wyd. P. Iwanicki, fot. z końca XIX w.

W XVI wieku istniała w Łomży tylko szkoła parafialna przy kościele farnym św. Michała. Do początków XVII wieku była jedynym zakładem nauczania dla chłopców na terenie miasta. W latach 1612 - 1614 została zorganizowana przez jezuitów pierwsza szkoła średnia, której otwarcie nastąpiło 1 września 1614 roku. Szkoła od 1616r. nosiła nazwę Kolegium Łomżyńskiego, które w swych murach skupiało młodzież z całego wschodniego Mazowsza. Największy rozkwit szkoły przypadł na II połowę XVIII wieku, na okres działalności Komisji Edukacji Narodowej. W 1774 roku Kolegium przejęli pijarzy i prowadzili je do początków XIX wieku. Uczęszczano do niego w poszczególnych okresach od 200 do 400 uczniów, z których część kształciła się na koszt Komisji Edukacji Narodowej. Kolegium spełniało również rolę seminarium nauczycielskiego. W XVII wieku samodzielnym zakładem o charakterze naukowym była bursa muzyków. Przy szkole istniał również teatr szkolny i apteka. Kolegium miało piękną bibliotekę z bogatym księgozbiorem.

W Kolegium Łomżyńskim uczyło kilku wybitnych profesorów, a wśród młodzieży było wielu pilnych i zdolnych uczniów, z których kilku zapisało się chlubnie w kulturze polskiej XIX stulecia.

W 1806 r. szkoła została zamknięta na skutek wydarzeń politycznych. Od 1807 roku Łomża posiadała tylko szkołę elementarną.

W 1811 roku staraniem Jana Lasockiego prefekta departamentu, otworzono trzyklasową szkołę podwydziałową. W 1817 roku szkoła została przeniesiona do Sejnu, a na jej miejsce zorganizowano sześcioklasową szkołę wojewódzką, która w 1833 r. zamieniono w Gimnazjum Wojewódzkie.

W 1837 r. przemianowano je na ośmioklasowe Gubernialne Gimnazjum w Łomży. W 1810 roku ranga szkoły maleje - zostaje przemianowana na siedmioklasowe powiatowe filologiczne gimnazjum a w 1851 r. na pięcioklasową szkołę powiatową. W 1862 roku szkoła powraca do utraconej rangi i staje się siedmioklasowym gimnazjum filologicznym. W drugiej połowie XIX wieku istniało w Łomży rosyjskie Łomżyńskie Gimnazjum Męskie i Łomżyńskie Gimnazjum Żeńskie, które w 1915 roku zostały ewakuowane w głąb Rosji.

W 1918 roku powstały w Łomży: Państwowe Gimnazjum Męskie im. Tadeusza Kościuszki i Państwowe Gimnazjum Żeńskie im. Marii Konopnickiej na bazie wyżej wymienionych szkół istniejących w różnych okresach i budynkach. Działalność tych szkół przerwała okupacja niemiecka. W 1945 r. szkoły średnie ogólnokształcące zostały reaktywowane pod nazwą Państwowego Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącego w Łomży, które istnieje do dnia dzisiejszego pod nazwą Zespołu Szkół Ogólnokształcących w Łomży.

Eugenia Ogradnik Z HISTORII SEMINARIUM NAUCZYCIELSKIEGO (ŻEŃSKIEGO)

W styczniu 1918 r. z inicjatywy łomżyńskiego "Koła Polek" zostało zorganizowane Seminarium Nauczycielskie Żeńskie w Łomży dla dziewcząt - przyszłych nauczycielek. Przewodniczącą Koła była żona znanego doktora, pani Janina Dawbor Markiewiczowa, która potem piastowała stanowisko dyrektorki Seminarium Żeńskiego od początku aż do 1930r. Lokal dla szkoły udostępniły władze kościelne w domu przy ul. 22 Lipca - dawnej Dwornej. Cztery pokoje na piętrze miały służyć za sale szkolne, kancelarię, gabinet dyrektorki i pokój nauczycielski. Nauka początkowo w dwóch grupach niższej i wyższej odbywała się w prymitywnych warunkach, a program nauczania rozłożony był na sześć lat. Warunki nauki uległy zmianie, kiedy w 1922r. pierwszy biskup łomżyński Romuald Jałbrzykowski opuścił swoją rezydencję - pałacyk na skarpie przy ulicy Zjazd nr 1 i przeznaczył ją na szkołę dla przyszłych nauczycielek. Budynek mieści obecnie w swoich murach internat młodzieży ponadpodstawowych szkół łomżyńskich. Przepiękny pałacyk na malowniczym wzgórzu z szerokim widokiem na pradolinę rzeki Narwi - wspaniały jak na prywatną rezydencję, a nie na szkołę, był własnością pana Chodźki, który ofiarował go Uniwersytetowi Warszawskiemu jako fundację na stypendia dla niezamożnych studentów. Nauka odbywała się w salach pałacyku, a praktyka w Szkole Ćwiczeń na ul. Wiejskiej, a potem na ul. Długiej. W roku 1923 wyszły z tej uczelni pierwsze maturzystki - a było ich sześć. I tak co roku mury szkoły opuszczało kilkanaście absolwentek doskonale przygotowanych do zawodu nauczycielskiego. Każda wyposażona w багаż wiedzy pedagogicznej szła do zapadłych zakątków naszej Ojczyzny spełniając obowiązek z honorem "inżyniera dusz ludzkich". Szkoła stawiała przyszłym nauczycielkom wysokie wymagania, o czym świadczy fakt, że w 1930 roku na 32 abiturientki - dyplom maturalny otrzymało 17, a 15 egzaminu nie zdało.

Wielu profesorów Seminarium Żeńskiego uczestniczyło lub było świadkami strajku szkolnego w 1905 roku, dlatego praca ich w zakładach kształcenia nauczycieli była nacechowana duchem patriotyzmu. Oni wpajali w młode dusze to, co najszlachetniejsze: obowiązkowość, pracowitość, uczciwość, poszanowanie godności człowieka i jego pracy. Szkoła rozwijała się wspaniale zarówno pod względem zawodowym jak i artystycznym: chór szkolny, zespół muzyczny, koła zainteresowań, harcerstwo, bratnia pomoc, samorząd, sodalicja - to świadectwo bujnego życia kulturalnego, koleżeńkiego w przyjaźni: "Tu były wspólne znoje, cierpienie, przyjaźń, wesołość i pienie". Szkoła miała ambicje organizowania imprez o wysokim poziomie, stąd też każdy koncert cieszył się powodzeniem i uznaniem szerokiej i dojrzałej społeczności łomżyńskiej. Duszą tych imprez był utalentowany kompozytor, świetny organizator, wspaniały człowiek, prof. śpiewu i muzyki Józef Witczak "mistrz gam i bemoli". Najwspanialszym widowiskiem scenicznym była inscenizacja "Nocy Listopadowej" ze słowami i muzyką prof. J. Witczaka odegraną w 100 rocznicę powstania listopadowego. Taka pieśń poruszyła najgłębsze uczucia, budziła ducha patriotyzmu, bo "taka pieśń jest siła, dzielność, taka pieśń jest nieśmiertelność".

W 1928r. samorząd łącznie z Bratniakami i Komitetem Rodzicielskim ufundowali sztandar szkolny i od tego czasu nazwa szkoły brzmiała: "Państwowe Seminarium Nauczycielskie Żeńskie im. Narcyzy Żmichowskiej". Przez kilka lat wychodziło pismo seminarzystek "Ku szczytom". I tak było do 1934 roku do chwili likwidacji Seminarium Nauczycielskiego.

Portret **Stanisław Sosnowski****STANISŁAW SOSNOWSKI WYBITNY NAUCZYCIEL I DYREKTOR**

W istniejącej od 1919r. Państwowej Szkole Mierniczej w Łomży został otwarty w 1924 r. Wydział Przemysłowo-Leśny, w latach trzydziestych przekształcony w Państwowe Liceum Przemysłu Drzewnego. Ten kierunek kształcenia istnieje w szkole do dziś.

INŻ. STANISŁAW SOSNOWSKI

W 1930r. stanowisko kierownika warsztatów szkolnych na Wydziale Przemysłowo-Leśnym objął inż. Stanisław Sosnowski /1892-1971/ i wniósł duży wkład pracy w rozwój tej szkoły.

Stanisław Sosnowski urodził się w rodzinie chłopskiej w Mątwicy, a wychowywał w Łomży, przy ulicy Nowogrodzkiej, gdzie przeniosła się jego rodzina. Po ukończeniu czterech klas szkoły powszechnej, wstąpił do gimnazjum w Łomży, skąd został wydalony za aktywny udział młodzieży w strajku szkolnym w 1905 roku. Nie mając innego wyboru kontynuował naukę w prywatnej szkole handlowej, a maturę uzyskał w państwowej szkole w Białymstoku z pierwszą lokatą w 1912 r.

W latach 1913-1917 studiował w Instytucie Technologicznym w Petersburgu, a po jego zamknięciu przeniósł się do Charkowa, gdzie po

rocznej pracy studiował w Instytucie Technologicznym i ukończył go w 1920r. z oceną celującą. Założył rodzinę i pracował. W 1924 r. z żoną Nadzieją z d. Irchina i synem Wiktorem wrócił do kraju.

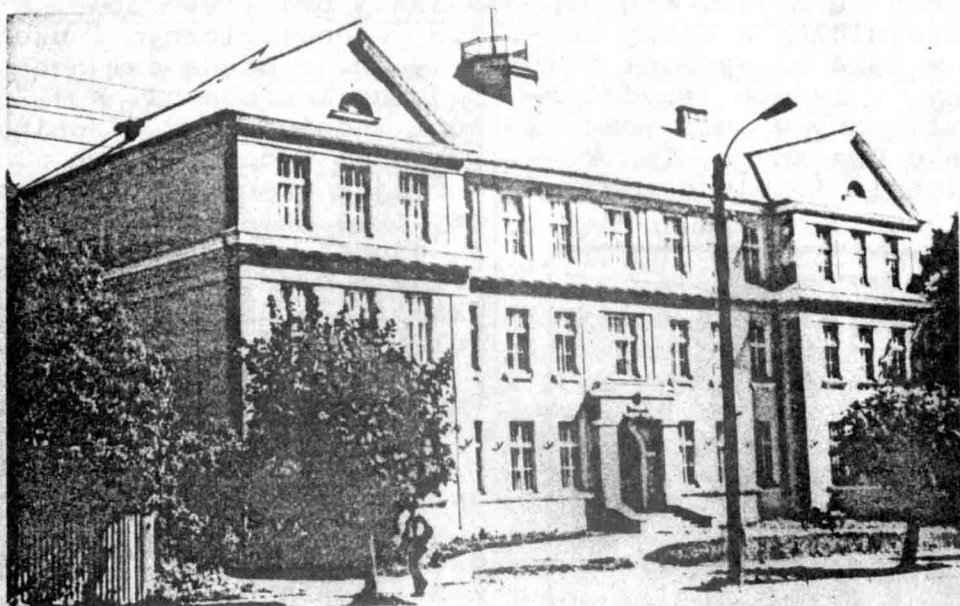
Podjął pracę na stanowisku nauczyciela matematyki w gimnazjum w Sejnach, a po czterech latach pracy w czasie rocznego urlopu ukończył Wydział Mechaniczny w Politechnice Warszawskiej.

W 1930r. zatrudniony został w Państwowej Szkole Mierniczej i Przemysłowo-Leśnej na stanowisku kierownika warsztatów szkolnych. Warsztaty zbudowane, a tartak zakupiony w 1928r. nie były należycie wyposażone i przystosowane do kształcenia uczniów szkoły drzewnej w zakresie praktycznej nauki zawodu. W krótkim czasie dzięki wysiłkom kierownika inż. Sosnowskiego warsztaty zostały wyposażone w najnowsze na ówczesne czasy urządzenia techniczne i dydaktyczne, a organizacja pracy była zorganizowana wzorowo. Kierownik dobrał i wychował fachową i zdyscyplinowaną kadrę techniczną i pedagogiczną, która nie tylko dobrze uczyła młodzież zawodu drzewiarza, ale kształtowała jej charakter, zaszczepliła cechy: pracowitości, sumienności i prawidłowej organizacji pracy. Inż. Sosnowski jako przełożony w stosunku do podległych pracowników i młodzieży był rzeczowy, taktowny, ale konsekwentnie wymagający, za co był powszechnie szanowany.

W czasie wojny pracował oficjalnie na stanowisku majstra ślusarskiego i kowalskiego w tartaku i warsztatach, przekształconych przez Niemców w fabrykę, a nieoficjalnie brał udział w tajnym nauczaniu w latach 1941-1944. Uczył matematyki i fizyki w kompletach średniej szkoły ogólnokształcącej.

W 1945r. został mianowany dyrektorem Państwowego Gimnazjum i Liceum Przemysłu Drzewnego. Budynek szkoły, warsztatów i bursy Niemcy zniszczyli całkowicie i dlatego zajęcia szkolne w roku 1945/46 odbywały się w budynku wynajętym. Prace przy odbudowie szkoły i warsztatów przebiegały sprawnie pod nadzorem dyrektora Sosnowskiego, a przy

SZKOŁA
Grodzińska
z 1957r.)

Zdjęcie:
R. Latał

współdziałale również nauczycieli i uczniów. W ciągu kilku lat warsztaty zostały odbudowane i wyposażone, a ich organizacja stała się wzorem dla warsztatów szkolnych w województwie białostockim. Szkoła natomiast osiągnęła taki poziom organizacyjny i dydaktyczno-wychowawczy, że w 1951 r. otwarto w niej - jako jedynej w kraju - Technikum Przemysłowo-Pedagogiczne, kształcące nauczycieli praktycznej nauki zawodu w zakresie technologii drewna dla potrzeb całego kraju. Funkcję tę pełni jako jedyna w kraju i obecnie. Nazywa się Pedagogiczne Studium Techniczne. Wysokie sukcesy osiągnęła szkoła dzięki doborowej kadry pedagogicznej. Dyrektor Sosnowski czynił wiele starań o zatrudnienie w szkole wysokokwalifikowanych, aktywnych i zdyscyplinowanych nauczycieli, często najlepszych absolwentów swojej szkoły. Dzielił się z nimi doświadczeniem dydaktycznym, zachęcał do dalszego kształcenia się i samokształcenia, wyposażania pracowni. Wysokie wymagania zawsze chodziły w parze z wielką życzliwością i skromnością. Uzyskał w szkole miano "nauczyciela nauczycieli". W drodze wyróżnienia decyzją Ministerstwa Oświaty został powołany na przewodniczącego Krajowej Komisji Programowej przy Ministerstwie do opracowania programów nauczania dla szkół

drzewnych. Opracował szereg programów i planów nauczania, inne recenzował.

W 1951r. ustąpił ze stanowiska dyrektora, pozostając nadal nauczycielem przedmiotów zawodowych.

W opinii wystawiczej w dniu 3 marca 1951r. przez Kuratora Okręgu Szkolnego Białostockiego napisano m.in. "Inż. Stanisław Sosnowski jako dyrektor i jako pedagog jest jednostką wybitną. W ciągu paru lat na gruzach szkoły zorganizował nową szkołę promieniującą na cały Okręg Szkolny swoim wysokim poziomem naukowym i godną naśladowictwa administracją... W życiu szkoły i otoczenia inż. Sosnowski jest głównym motorem jej ruchu, życia, postępu, kultury, przykładu, nauki i wychowawca młodzieży. Inż. Sosnowski jako dyrektor, pedagog i obywatel jest wysoce ceniony na terenie szkolnictwa zawodowego, lecz także na płaszczyźnie społecznej, dzięki jego wysokim walorom umysłowym, kulturalnym i zawodowym...".

Na stanowisku nauczyciela był nadal wzorem pedagoga. Zdumiewał pracowitością, rzetelnością, oddaniem w służbie nauczycielskiej. Ciężka choroba w lipcu 1965r. przerwała jego twórczą pracę. Zmarł 13 listopada 1971r. Pochowany na cmentarzu w Łomży.

Otrzymał następujące odznaczenia: "Zasłużony Nauczyciel PRL", "OKOOP", "ZKZ", "Złotą Odznakę ZNP".

Jadwiga Piątek

ZARYS HISTORII LICEUM PEDAGOGICZNEGO

Obok funkcjonujących w Łomży skróconych form kształcenia nauczycieli w ramach Komisji Rejonowej i Liceum Pedagogicznego-Korespondencyjnego, główną działalność w zakresie kształcenia nauczycieli prowadziło w Łomży Liceum Pedagogiczne. Zostało ono założone we wrześniu 1945 roku.

Liceum Pedagogiczne rozpoczęło pracę w niesłychanie prymitywnych warunkach, w budynku Ob. Selerowskiego przy ulicy Gen. Świerczewskiego nr 9, gdzie mieścił się potem internat żeński Liceum Pedagogicznego / obecnie redakcja Tygodnika "Kontakty"/. Brak było mebli szkolnych, uczniowie siedzieli na deskach wspartych cegłami, trzymając zeszyty na kolanach. Dyrektor Liceum Pedagogicznego - Eugeniusz Kraszewski rozpoczął starania o przydział dla Liceum Pedagogicznego zniszczonego budynku byłego gimnazjum żeńskiego. Starania trwały przez cały rok 1946, ale zostały uwieńczone pozytywnym rezultatem. W 1947 roku przystąpiono do odbudowy budynku, która trwała do roku 1959.

W 1953 roku dyrektorem Liceum Pedagogicznego w Łomży został Włodzimierz Fedyszyn. We wrześniu 1958 roku oddano do użytku nowy budynek szkoły ćwiczeń, o budowę której usilne starania czynione były przez szereg lat, dotąd bowiem szkoła ćwiczeń znajdowała się w odległości 1 kilometra od Liceum Pedagogicznego na ulicy Giełczyńskiej, w Szkole Podstawowej nr 6, co ogromnie utrudniało pracę. Nowoczesny budynek szkoły ćwiczeń, dobrze urządzone i zagospodarowane przez kierownika szkoły Stanisława Ogrodnika, został dobrze wyposażony w pomoce szkolne.

Liceum Pedagogiczne począwszy od roku 1948 zaczyna się szybko rozwijać pod względem ilości uczniów, i tak w roku szkolnym 1958/59 - 286 uczniów, w 1961/62 - 375 uczniów, w roku szkolnym 1964/65 wzrosła do 472, była to już największa liczba uczniów

BUDYNEK DAWNEGO LICEUM PEDAGOG.

w historii szkoły.

Liceum Pedagogiczne od początku swego istnienia było szkołą koedukacyjną, skupiającą przeważnie młodzież pochodzenia wiejskiego. Do roku 1956 młodzież wiejska stanowiła 90% ogółu uczniów Liceum Pedagogicznego. W następnych latach zwiększył się nieznacznie napływ młodzieży miejskiej, przeważnie ze środowisk robotniczych i rzemieślniczych, ale tylko nieznacznie ze środowiska inteligenckiego. Po przedłużeniu nauki w Liceum Pedagogicznym w 1957 roku do lat pięciu, podniósł się poziom przedmiotów ogólnokształcących, co pozwoliło absolwentom na efektywne składanie egzaminów wstępnych na wyższe studia.

Przytłaczającą część młodzieży Liceum Pedagogicznego stanowiły dziewczęta. Chłopcy w ciągu 25 lat istnienia szkoły nie stanowili więcej niż 20% ogółu uczniów. Dyrekcja i kadra nauczycielska Liceum Pedagogicznego w Łomży zdatowała sobie sprawę z tego, że wielu uczniów liceum trafiało do szkoły przypadkowo. Dlatego też poprzez stworzenie dobrej atmosfery wychowawczej, poprzez solidną realizację programu nauczania, właściwe kierowanie praktyką pedagogiczną, wdrażanie młodzieży

do pracy w zespołach artystycznych i organizacjach młodzieżowych, nauczyciele Liceum Pedagogicznego starali się zdobyć zaufanie młodzieży, zainteresować ją zawodem nauczycielskim i przekonać o słuszności wyboru tego trudnego, ale pięknego zawodu.

Program kształcenia zawodowego nauczycieli w Liceum Pedagogicznym w ciągu 25 lat zmieniał się wielokrotnie.

Na szczególną uwagę zasługuje działalność artystyczna Liceum Pedagogicznego w Łomży w ciągu całego dwudziestopięcioletnia istnienia szkoły.

Już w roku szkolnym 1945/46 w bardzo prymitywnych warunkach lokalowych odbyła się pierwsza impreza inauguracyjna życia artystycznego, wieczór poświęcony Stanisławowi Moniuszce, przygotowany przez nauczycieli śpiewu i muzyki: Franciszka Buckiego i. Józefa Jasińskiego. Twórczość i działalność artystyczna Liceum Pedagogicznego przybierała najrozmaitsze formy, w związku z różnymi uroczystościami i rocznicami. Ciekawe inscenizacje przygotowywała nauczycielka języka polskiego Eugenia Ogrodnik.

W życiu artystycznym szkoły nie małą rolę odegrał chór założony i kierowany przez nauczyciela śpiewu Józefa Jasińskiego, uczestniczył on we wszystkich uroczystościach szkolnych, jak i w imprezach na terenie miasta Łomży, zyskiwał wysokie miejsca w konkursach i eliminacjach.

Równocześnie istniały dwa zespoły muzyczne prowadzone przez nauczycieli muzyki: St. Mścichowskiego i St. Szymborskiego.

Największą chlubą był niewątpliwie zespół pieśni i tańca "Kurpie" założony w 1959 r.

Największe zasługi dla zespołu od strony organizacyjnej włożył dyrektor ówczesny Liceum Pedagogicznego Włodzimierz Fedyszyn, a od strony artystycznej nauczyciele: Ewa Deszkiewicz, Eugenia Ogrodnik i Józef Jasiński.

Ważną formę pracy dydaktyczno-wychowawczej stanowiły wycieczki. Od 1957 roku realizowany był stały plan wycieczek, uchwalony przez Radę Pedagogiczną, powstał specjalny fundusz wycieczkowy. Prężnie działały w Liceum Pedagogicznym organizacje młodzieżowe, szczególnie wyróżniał się Związek Młodzieży Socjalistycznej, którego opiekunem był St. Ogórkos, który od 1968 roku został dyrektorem Liceum Pedagogicznego. W związku z ustawą o likwidacji liceów pedagogicznych i przejściu na kształcenie nauczycieli na poziomie Studiów Nauczycielskich, Liceum Pedagogiczne w Łomży w 1966 roku nie przeprowadzało już naboru do klasy pierwszej. W 1970 roku opuściło Liceum Pedagogiczne w Łomży ostatnich 68 absolwentów. W ciągu 25 lat działalności Liceum Pedagogiczne w Łomży wypuściło 1424 absolwentów.

ŁOMŻYŃSKIE SZKOŁY

LICEUM OGÓLNOKSZTAŁCĄCE

LICEUM TECHNICZNE

...O SZKOLNICTWIE ŁOMŻYŃSKIM W 1986 r.

1. Zespół Szkół Zawodowych Nr 1

im. Oskara Langego / zwany też Zespołem Szkół Ekonomicznych lub szkołą handlową / w Łomży, ul. M. Konopnickiej 16.

W skład Zespołu wchodzi: Zasadnicza Szkoła Zawodowa, Liceum Ekonomiczne, Policealne Studium Zawodowe, Średnie Studium Zawodowe.

Szkoła zlokalizowana jest w dwupiętrowym budynku zbudowanym w 1968 r. Posiada 15 sal wykładowych, pełnowymiarową salę gimnastyczną, świetlicę. Wokół szkoły znajdują się boiska do piłki ręcznej, siatkówki, kort tenisowy, bieżnia, skocznia, zielona sala gimnastyczna. Praktyczną naukę zawodu uczniowie tej szkoły odbywają w placówkach handlowych Powszechnej Spółdzielni Spożyców "Społem" i Wojewódzkiego Przedsiębiorstwa Handlu Wewnętrznego, a praktyki zawodowe w placówkach handlowych województwa łomżyńskiego. Uczniowie Liceum Ekonomicznego odbywają praktyki zawodowe we wszystkich placówkach i instytucjach, w których funkcjonują komórki księgowości i administracji.

2. Zespół Szkół Zawodowych Nr 2

im. Marijana Buczka / zwany tradycyjnie Zespołem Szkół Budowlanych / w Łomży, Pl. Kościuszki 3.

W skład Zespołu wchodzi: Zasadnicza Szkoła Zawodowa Przyzakładowa Łomżyńskiego Przedsiębiorstwa Budowlanego, Zasadnicza Szkoła Włókiennicza związana z Łomżyńskimi Zakładami Przemysłu Bawełnianego "Narew", Technikum Budowlane, Technikum Włókiennicze, Technikum Budowlane dla Pracujących.

Szkoła rozmieszczona jest w 19 salach, w tym 15 to pracownie do przedmiotów zawodowych i ogólnokształcących. Uczniowie szkoły budowlanej praktyczną naukę zawodu i praktyki zawodowe odbywają w Łomżyńskim Przedsiębiorstwie Budowlanym, w Białoostockim Przedsiębiorstwie Instalacji Sanitarnych, Białoostockim Przedsiębiorstwie Instalacji Elektrycznych,

"Budopolu" Pisz, a uczniowie szkoły włókienniczej w Łomżyńskich Zakładach Przemysłu Bawełnianego "Narew". Wokół budynku szkolnego znajdują się boiska do piłki ręcznej, koszykówki i siatkówki.

3. Zespół Szkół Zawodowych Nr 3

im. Komisji Edukacji Narodowej / zwany tradycyjnie Zespołem Szkół Drzewnych / w Łomży, ul. Gen. Karola Świerczewskiego 9.

W skład Zespołu wchodzi: Zasadnicza Szkoła Drzewna, Technikum Przemysłu Drzewnego, Technikum Przemysłu Drzewnego dla Pracujących Zaoczne, Pedagogiczne Studium Techniczne Ośrodek Doskonalenia Zawodowego.

Szkoła mieści się od 1924 r. w dwupiętrowym budynku przy ul. Świerczewskiego obok parku. Sale lekcyjne i pracownie są dobrze wyposażone w sprzęt i pomoce dydaktyczne.

Warsztaty szkolne zlokalizowane są przy ul. Sikorskiego w pobliżu dworca kolejowego i w bezpośrednim sąsiedztwie tartaku. Budynek warsztatowy posiada obszerne pomieszczenia przeznaczone na hale produkcyjne, na zajęcia dydaktyczne, magazyny, na cele administracyjne i socjalne / stołówka /. Warsztaty posiadają bogaty park maszynowy, służący do produkcji mebli. Maszyny i inne urządzenia zastępują obecnie ciężki wysiłek tradycyjnego stolarza.

4. Zespół Szkół Mechanicznych

im. Aleksandra Zawadzkiego w Łomży, ul. Senatorska 13.

W skład Zespołu wchodzi: Zasadnicza Szkoła Zawodowa, Technikum Elektryczne, Technikum Mechaniczne, Technikum Mechaniczne dla Pracujących.

Szkoła mieści się w zabytkowym budynku poszpitalnym, w miejscu gdzie stał dawniej zamek książąt mazowieckich. Mieści się w nim 11 izb lekcyjnych, w tym dobrze wyposażone dwie pracownie elektryczne, fizyczna i inne, biura warsztatowe, a w podpiwniczeniu część warsztatów szkolnych. Dalsza część warsztatów mieści się w dwóch barakach znajdujących się na placu szkolnym oraz w Łomży. Przewiduje się w

najbliższym czasie rozpoczęcie budowy nowych warsztatów. Wokół szkoły znajdują się wielofunkcyjne boiska. Rozpoczęto budowę sali gimnastycznej.

5. Studium Nauczycielskie

w Łomży, ul. Rybaki 28.

W skład Studium wchodzi: Studium Wychowania Przedszkolnego, Studium Nauczania Początkowego - dla niepracujących, Studium Wychowania Początkowego - Zaoczne dla Pracujących.

Szkoła posiada 9 pomieszczeń dydaktycznych i salę do ćwiczeń gimnastycznych. Na placu szkolnym znajduje się boisko. Praktyki pedagogiczne odbywają studenci w przedszkolach oraz w szkołach podstawowych nr 2 i nr 5. Dobrze są wyposażone pracownie do wychowania muzycznego, zajęć praktyczno - technicznych, wychowania plastycznego. Praktyki pedagogiczne ciągle odbywają studenci w wybranych przedszkolach i szkołach podstawowych na terenie całego województwa łomżyńskiego, a częściowo i poza jego granicami.

6. Zespół Szkół Medycznych

im. M.C. Skłodowskiej w Łomży, ul. Wiejska 16.

W skład Zespołu wchodzi: Liceum Medyczne, Medyczne Studium Zawodowe z wydziałami pielęgniarstwa i analityki medycznej.

Szkoła zlokalizowana jest w zabytkowym budynku poszpitalnym z 1886 roku. Znajduje się w nim 17 dobrze wyposażonych pracowni i klasopracowni, a koło budynku zespół boisk do koszykówki, siatkówki oraz sala gimnastyczna pełnowymiarowa. W 1978 roku zbudowano internat.

Zajęcia dydaktyczne odbywają się w placówkach Wojewódzkiego Szpitala Zespolonego i szpitala specjalistycznego w Choroszczy.

7. Zespół Szkół Weterynaryjnych

im. Ludwika Bojanusa w Łomży, ul. Stacha Konwy 11.

W skład Zespołu wchodzi: Technikum Weterynaryjne pięcioletnie i Policealne Studium Zawodowe.

Szkoła dysponuje 9 pracownikami wyposażonymi w najnowszy sprzęt weterynaryjny i inne środki dydaktyczne, w tym znaczna część wykonana przez młodzież. Ponadto czynnych jest pięć klasopracowni. Obok budynku szkolnego istnieje Lecznica Zwierząt, gdzie młodzież tej szkoły odbywa ćwiczenia i praktyczną naukę zawodu. W ramach praktyki młodzież prowadzi pod nadzorem lekarzy weterynarii leczenie zwierząt w kilku wsiach w rejonie gminy Piątnica.

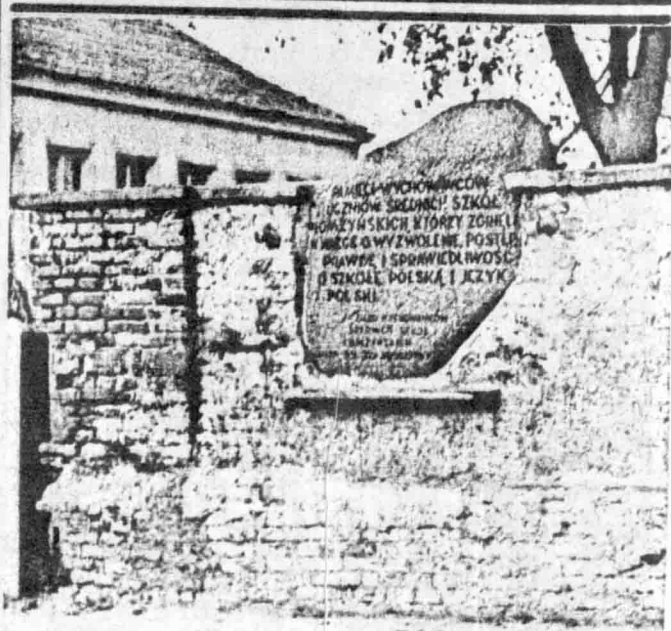
Praktykę zawodową młodzież odbywa również w Lecznicy Wojewódzkiej w Łomży oraz w niektórych uspołecznionych i indywidualnych gospodarstwach rolnych. Praktyki wakacyjne i śródroczne odbywa w 17 województwach.

Szkoła posiada dobrze wyposażony kompleks sportowy, tj. salę gimnastyczną z zapleczem oraz boiska.

8. Państwowa Szkoła Muzyczna I i II

stopnia w Łomży, ul. Gen. Karola Świerczewskiego 36.

Szkoła dysponuje 18 pracownikami dydaktycznymi oraz aulą, która wykorzystywana jest również przez Łomżyńską Orkiestrę Kameralną i Łomżyńskie Towarzystwo Muzyczne. Szkoła wyposażona jest w komplet potrzebnych instrumentów muzycznych i innych środków dydaktycznych.

GEAZ PAMIĄTKOWY W MURZE PO KOLEGIUM POPULARSKIM

WIKTOR JERZY GROCHOWSKI

VI ZJAZD WYCHOWANKÓW W STATYSTYCE

W VI Zjeździe Wychowanków Szkół Ziemi Łomżyńskiej, który odbył się w Łomży w dniach 24-25-26 czerwca 1983 r. uczestniczyło 245 osób. Ustalenie powyższe oparto na zgłoszeniach, nadesłanych na Zjazd z 57 różnych miejscowości.

Najwięcej - 60% uczestników Zjazdu przybyło z sześciu następujących miast Polski: Łomża-53 osoby /23,5%/, Warszawa-50 osób /20%/, Białystok-12. Z Łodzi, z Gdańska i Hajnówki przyjechało po 11 osób.

Następne grupy liczące po 5-8 osób stanowiły 10% uczestników; z Gdyni - 8 osób, z Krakowa - 6, ze Szczecina i z Bydgoszczy po 5 osób

Pozostała część uczestników Zjazdu, stanowiąca 30% ogółu, licząca 73 osoby przyjechała z 47 różnych miejscowości, w tym jedna osoba z zagranicy, z Londynu: pan Antoni Kalinowski, absolwent z 1927r. Gimnazjum Męskiego im. Tadeusza Kościuszki w Łomży. Z Ostreżki, z Olsztyna i Poznania przybyło po 4 osoby.

Z następujących miejscowości i miast - przyjechały po 2 lub po 3 osoby:

Białogard /2/, Ciechanów /3/, Dobrylas /2/, Drozdowo k.Łomży /2/, Milanówek /2/, Mława /2/, Olecko /2/, Prudnik /2/, Prostki /2/, Radomsko /2/, Stalowa Wola /2/, Starachowice /3/, Szczecinek /2/, Szczepankowo p. Ostroróg /2/, Żeliszawki p. Pszczółki /2/.

- było tylko po jednej osobie: Czarna Białostocka, Giżycko, Izabelin, Jedwabne, Kolno, Kobyłka k. Warszawy, Lublin, Lubartów, Łapy, Mały Płock, Myszyniec, Opole, Pruszczykowo, Piaseczno, Radom, Rzeszów, Sopot, Szostyn, Teresin, Tuszcz, Tykocin, Ursus k. Warszawy, Wielbark Olsztyński, Wołomin, Wygoda k.Łomży, Wyszów, Zambrów.

Udział poszczególnych szkół w Zjeździe 1983 roku.

Uczestniczyło w Zjeździe 1983 roku

Poz.	Nazwa szkoły	uczniów i absolwentów	nauczycieli	osób towarzyszących	Razem	%
1.	Gimn. Męskie im. T. Kościuszki	36	2	7	45	18,4
2.	Gimn. Lic. im. T. Kościuszki	39	-	7	46	18,8
3.	Gimn. Żeńskie im. Konopnickiej	35	-	-	35	14,3
4.	Gimn. Męskie Kś. Skargi	3	-	1	4	1,6
5.	Seminarium Naucz. Męskie	10	-	-	10	4,1
6.	Seminarium Naucz. Żeńskie	16	-	6	22	9,0
7.	Kolegium OO Kapucynów	1	-	1	2	0,8
8.	P. Szkoła Mier. i Prz. Leśnego	7	-	1	8	3,3
9.	Lic. Pedagogiczne	4	-	-	4	1,6
10.	Tech. Prz. Drz. i Tech. Prz.-Ped.	24	2	8	34	13,9
11.	Szkoły Handlowe	15	-	-	15	6,1
12.	Technikum Weterynaryjne	2	-	-	2	0,8
13.	Szkoła Rolnicza	1	-	-	1	0,4
14.	Szkoła Krawiecka	1	-	1	2	0,8
15.	Zasadnicza Szkoła Zawodowa	1	-	-	1	0,4
16.	Uczyli się poza Łomżą	6	-	-	6	2,4
17.	Nie podali danych o szkole	-	-	8	8	3,3
Razem:		201	4	40	245	100

Nauczyciele uczestniczący w Zjeździe :

prof. Stanisław Dębowski , ks. Bolesław Dobkowski, mgr Zygmunt Filipczak, mgr Jan Kalinowski.

Wiek uczestników Zjazdu : / dane dotyczą tylko 202 osób /

26-30 : 5, 31-35 : 11, 36-40 : 8, 41-45 : 2, 46-50 : 17, 51-55 : 27,
56-60 : 18, 61-65 : 29, 66-70 : 27, 71-75 : 29, 76-80 : 25, 81-85 : 4.

Seniorzy Zjazdu :

Leon Gedroyć, Erwin Dąbrowski, prof. Stanisław Dębowski oraz ks. Bolesław Dobkowski.

● Czworo uczestników Zjazdu podało dodatkowo o uczęszczaniu do następujących szkół podstawowych : Szkoła Powszechna Nr 6 im. Królowej Jadwigi /1/ i Szkoła Powszechna Nr 3 im. Księcia Józefa Poniatowskiego /3/.

● Dwóch uczestników Zjazdu kończyło Liceum wieczorowe : K. ^Matusz-
czak, mieszkający w Poznaniu i autor niniejszego opracowania,
z Łomży, absolwentci z 1949 r.

● Osoby towarzyszące wychowankom szkół łomżyńskich , to przeważnie ich małżonkowie, dzieci, albo spokrewnione z nimi osoby.

● Absolwentów Gimnazjum Męskiego im. Tadeusza Kościuszki , z 1938 r. było na Zjeździe pięciu:
Ryszard Moenke z Jedwabnego, Czesław Sadłowski z Wrocławia, Tadeusz Samplawski i Stanisław Peco , obaj z Warszawy oraz Zenon Skrzek z Radomia. Dowiedziałem się , że kolega z. Skrzek zamierza zorganizować w roku 1988, na 50-lecie otrzymania matury - jubileuszowe koleżeńskie spotkanie w Łomży.

UCZESTNICY VI ZJAZDU PODCZAS PRZEMARSZU ULICAMI ŁOMŻY

fol. Gabor Lőrinczy

DOKUMENTY SPRZED 65-CIU LAT...

ze zbiorów mgr Zbigniewa Migurskiego z Warszawy

"KOŁO ŁOMŻAN"

w WARSZAWIE.

ul. Krucza № 38 m. 252.

KOMISJA ORGANIZACYJNA
ZJAZDU KOLEŻEŃSKIEGO

Warszawa, d. 30-VI - 1921

Szanowna Koleżanko

"Kolo Łomżan" organizuje w Łomży w dn. 13, 14 i 15 sierpnia r. b. Zjazd Koleżeński abiturjentek i abiturjentów szkół polskich w Łomży z lat 1908 - 1914 oraz ich koleżanek i kolegów z klas 5, 6 i 7.

W związku z powyższym Komisja Organizacyjna uprasza Sz. Kol. o przyjęcie udziału w Zjeździe i zgłoszenie swego akcesu pisemnie pod adresem kol. Eugenjusza Sadowskiego, Warszawa, ul. Krucza № 38 m. 252 do dnia 15 lipca 1921 r.

Z powodu trudności organizacyjnych prosimy Sz. Kol. o podanie następujących danych:

1. Czy Sz. Kol. ma gdzie zatrzymać się w Łomży i czy też o mieszkanie ma starać się sama?
2. Ile osób (zona, mąż, dzieci).

Prosimy Sz. Kol. o przesłanie pod adresem kol. E. Sadowskiego sumy Mk. 100 na koszty organizacyjne.

Ze względu na to, że nie posiadamy adresów wielu Koleżanek i Kolegów, prosimy o zawiadomienie od siebie osób zainteresowanych, względnie podania nam ich adresów w celu przesłania zaproszeń.

Z koleżeńskim pozdrowieniem

Komisja Organizacyjna Zjazdu.

Zjazdy Wychowanek Szkół Średnich mają swoją bogatą tradycję. Jednym z najstarszych dokumentów zachowanych w zbiorach Archiwum Państwowego w Łomży jest fotografia Zjazdu Wychowanek pochodząca z 1896 roku.

Znajdują się tam zdjęcia znanych Łomżan, między innymi Jakuba Wagi, Śmiarowskiego, ks. Ludwika Talarowskiego / uczestnika powstania styczniowego 1863 roku/.

Następnymi interesującymi Zjazdów są pisma "Koła Łomżan" sprzed 65 lat związane ze zjazdem koleżeńskim szkół średnich w Łomży z lat 1908 - 1914 przekazane do Archiwum Państwowego przez mgr Zbigniewa Migurskiego z Warszawy.

APELUJEMY O PRZEKAZYWANIE INNYCH HISTORYCZNYCH DOKUMENTÓW!

NINIEJSZE DOKUMENTY POCHOĐĄ Z ARCHIWUM PAŃSTWOWEGO W ŁOMŻY

"KOŁO ŁOMŻAN"
w WARSZAWIEKomisja Organizacyjna
Zjazdu Koleżeńskiego

Nr. 204

Komisja Organizacyjna Zjazdu KoleżeńskiegO abiturjentek i abiturjentów polskich szkół średnich z lat 1908-1914 oraz ich koleżanek i kolegów z klas 5, 6 i 7 zaprasza Sz. Kol. na Zjazd, który odbędzie się w Łomży w dn. 13, 14 i 15-go sierpnia r. b.

Warszawa, dnia 15. lipca 1921 r.

Zaproszenie dla kol. Leontyuz Migurskiej
(służy jako karta)

Program Zjazdu:

I-ty dzień (13/VIII)	1) Godz. 11 rano: — Uroczysta Msza Św. w kościele OO. Kapucynów
	2) 12.30 pp. — Posiedzenie inauguracyjne.
	3) 8 wiecz.: — Raut i zabawa taneczna.
II-gi dzień (14/VIII)	1) 1 pp. — Posiedzenie plenarne.
	2) 6 wiecz.: — Referaty (wstęp dla nieczłonków Zjazdu).
	3) 8 wiecz.: — Wspólna kolacja.
III-ci dzień (15/VIII)	1) 9 rano: — Wspólna zdjęcia fotograficzne.
	2) 9.30 r.: — Wycieczka do Drozdowa.
	3) 8 wiecz.: — Zamknięcie Zjazdu i powrót do Łomży.

Wszelkich informacji udziela się: 1) do d. 15 lipca r. b. Sekretariat Komisji w Warszawie, ul. Krucza 38 m. 252 kol. E. Sadowski; 2) od d. 15 lipca r. b. Sekretariat Komisji w Łomży, ul. Dworka 21 kol. J. Czochański („Księgarnia Polska”).

Komisja Organizacyjna Zjazdu KoleżeńskiegO

Z STARYCH KRONIK...

ZDJĘCIA

ZE ZJAZDU WYCHOWAWCÓW
I NAUCZYCIELI SZKÓŁ
ŚREDNICH
Z 1958 ROKU

ZDJĘCIA WYKONALI: B. Jakubowski (1), P. Puchalski (2) i (3) w 1958 R.

SPOTKANIE W SPRAWIE ZABYTKOWEGO PARKU U WICEWOJEWODY ŁOMŻYŃSKIEGO

W dniu 7 maja br. z inicjatywy Towarzystwa Przyjaciół Ziemi Łomżyńskiej nastąpiło spotkanie z Wicewojewodą Łomżyńskim mgr inż. Edwardem Dąbrowskim. Tematem spotkania była kontrowersyjna i niepokojąca opinia publiczna prowadzenia ciepłociągu wzdłuż ulicy Wojska Polskiego na linii ogrodzenia parku i aleją parkową od strony ulicy Ogrodowej. Przedstawiciele towarzystw społecznych przedstawili Wicewojewodzie opinie że przeprowadzone wykopy oraz kanał ciepłowniczy zmieniają układ korzeniowy starodrzewia oraz naruszone zostaną stosunki wodne, które ujemnie będą wpływać na stan vegetacji roślinności. Niestety wycięto już kilkanaście drzew w parku od strony ulicy Wojska Polskiego. Zwrócono się też z żalem do władz, że dotychczas pracownicy administracji nie uważali za wskazane zasięgać opinii / przed podejmowaniem decyzji / towarzystw społecznych, które mają zapisane w statutach dbałość o ochronę zabytków architektury, przyrody i ochrony środowiska. Wicewojewoda E. Dąbrowski stwierdził, że rozumie i przyznaje rację tym obawom. Oświadczył również, że po dotychczasowych długotrwałych debatach fachowców były brane pod uwagę wszystkie alternatywy możliwych rozwiązań i z nich zostało wybrane optymalne i jedynie możliwe rozwiązanie. Oświadczył również, że zostaną podjęte nadzwyczajne środki ostrożności i nadzoru, aby prowadzone roboty spowodowały jak najmniej niekorzystnych skutków.

Odniesienia dla działaczy naszego Towarzystwa

Dnia 19.05.1986r. obchodzono w województwie łomżyńskim Dzień działacza i pracownika kultury. Z tej okazji w sali konferencyjnej Urzędu Wojewódzkiego odbyła się uroczysta akademii, na której m.in. zostali uhonorowani członkowie Towarzystwa Przyjaciół Ziemi Łomżyńskiej: Srebrnym Krzyżem Zasługi - Urszula Kaźmierska, odznakami "Zasłużony Działacz Kultury" - Marian Mieszkowski, Andrzej Domaszewicz, odznakami "Za zasługi dla województwa łomżyńskiego" - Halina Grzeszkiewicz, Stanisław Kalinowski, Mieczysław Kłoskowski, Anna Ocsepowska, Paweł Puchalski, Eugenia Świtalowa, nagrodą Ministra Kultury i Sztuki - Marian Mieszkowski, nagrodą Wojewody Łomżyńskiego - Tadeusz Dudo, dyplomami Ministra Kultury i Sztuki - Czesław Brodzicki, Tadeusz Gorski.

OGÓLNOPOLSKIE SYMPOZJUM PRON ZIELONE PŁUCA POLSKI •

W dniach 31 maja i 1 czerwca br. odbyło się w Białymstoku ogólnopolskie sympozjum na temat ochrony zasobów przyrody północno-wschodniej Polski w tym województwa łomżyńskiego. Na szczególne podkreślenie zasługuje tematyka obrad i tak dyrektor Instytutu Badawczego Leśnictwa w Warszawie, prof. dr Zygmunt Patalos - „Zasoby leśne makroregionu północno-wschodniego Polski”; prof. dr A. Sokołowski z Instytutu Badawczego Leśnictwa w Białowieży - „Wartość zasobów przyrodniczych obszaru makroregionu północno-wschodniego na tle zasobów kraju”; dr. A. Kasenbery z Komisji Planowania przy Radzie Ministrów - „Funkcje gospodarcze regionu północno-wschodniego na tle rozwoju społeczno-gospodarczego Polski”; Podsumowanie dyskusji prof. dr Przemysław Trojan.

W jednym zdaniu...

- Sesja Miejskiej Rady Narodowej Uchwałą N r XII/80/86 z dnia 18 kwietnia 1986 roku uchwaliła tekst muzycznego hejnału Łomży.
- 2.05.1986r. - Odbyło się Walne Zgromadzenie Oddziału Warszawskiego.
- 6.05.1986r. - W Walnym Zgromadzeniu Oddziału w Olsztynie uczestniczył Józef Babel, zarząd pozostał niezmienny z prezesem Michałem Skrodzkiem na czele.
- 27.05.1986r. Pracownik naukowy Instytutu Archeologii Uniwersytetu Warszawskiego mgr Ewa Twarowska wygłosiła ciekawą prelekcję na temat prac wykopaliskowych w okolicach Łomży.
- 30.05.1986r. Odbyła się sesja WRN na temat planu rocznego i budżetu.
- 31.05.1986r. Odbył się na Placu Żeglickiego Harcerski Wiec Pokoju, uczestniczyli weterani ZHP - członkowie Towarzystwa.

POSIEDZENIE KOLEGIUM REDAKCYJNEGO "ZIEMI ŁOMŻYŃSKIEJ"

Zebrań Kolegium Redakcyjnego rocznika " Ziemia Łomżyńska ", które odbyło się pod przewodnictwem prof. Ryszarda Kołodziejczyka zatwierdziło treść drugiego numeru tego pisma mającego ukazać się w 1986 roku. Drugi numer " Ziemi Łomżyńskiej " będzie zwiększony do 11 arkuszy drukarskich / 176 stron /. Zawierać będzie oprócz zdjęć czarno - białych także zdjęcia kolorowe / 16 /. Prezentowany materiał będzie usystematyzowany w pewne grupy tematyczne. Pierwszy numer otrzymał pozytywną ocenę pracowników nauki środowiska warszawskiego zajmujących się problemami Mazowsza. Podobnie oceniła nasze pismo prasa warszawska, białostocka oraz Telewizyjny Kurier Województw.

SPOTKANIE Z PROF. DR HAB. RYSZARDEM KOŁODZIEJCZYKIEM

Kolejne zebranie członków Oddziału Łomżyńskiego TPZŁ w dniu 18 kwietnia br. zostało uświetnione wystąpieniem prof. Ryszarda Kołodziejczyka z Instytutu Historii Polskiej Akademii Nauk w Warszawie, który przedstawił historię powstawania polskiego kolejnictwa. Z wykładu dowiedziano się, że najsłabsza sieć linii kolejowych w regionie północno - wschodniego Mazowsza podyktowana była względami wojskowymi ówczesnych władz carskich. Wiele pytań kierowano do Profesora, a najliczniejsze dotyczyły linii kolejowej Ostrołęka - Łapy z odgałęzieniem do Łomży.

WYDAWCA : Zarząd Oddziału TPZŁ w Łomży

Komitet redakcyjny:

W. Aszoff, Cz. Brodzicki, J. Cholewicki, T. Dudo - przewod., D. Godlewska z-ca przewod. W. Grochowski, M. Mieszkowski, T. Polecka, Z. Sędziak, P. Sienkiewicz-Grabani, H. Wiśniewska-sekretarz, T. Zaremba.

Numer opracowali:

T. Dudo, D. Godlewska, W. Grochowski, M. Mieszkowski, Cz. Nicewicz, E. Ogrodnik, J. Piątek, P. Sienkiewicz-Grabani, H. Wiśniewska, E. Twarowska.

POMNIK J. WĄSI W PARKU ŁOMŻYŃSKIM

Do użytku wewnętrznego

Nr Rej. WPDT-0617/4/86
Nakład: 1.000 egz. Druk: WPDT
w Łomży - K. Borkowski